Drie recente werken van Sandra Kruisbrink.

keningen ook nog eens een stuk minder op dan schilderijen. Maar ik ben heel blij voor Sam.' Sam heeft wat meer moeite met de status-quo: 'Kunstenaarsechtparen die in dezelfde hoek zitten hebben het ongetwijfeld moeilijker. Maar toch, ik heb nog nooit een prijs of subsidie gehad. Zij altijd! Ik zou best wat meer respect uit officiële hoek willen krijgen. Aan de andere kant, ík krijg particuliere liefhebbers over de vloer die geld voor een schilderij overhebben. Het is zo typisch Nederlands. Er is geen enkel ander land waar die twee werelden zo sterk van elkaar zijn gescheiden.'

Twee gescheiden werelden. Zijn die twee compleet verschillende kunstenaars eigenlijk wel in staat elkaars werk te begrijpen? 'Ja,' zegt Sam volmondig, 'ik begrijp Sandra's werk heel goed. En gelukkig vind ik het ook mooi. Als ik een zaal met Sandra's werk binnenloop denk ik: wow! Juist doordat het in zo'n andere hoek zit. Bij collega's die iets doen wat in mijn buurt komt, ben ik veel kritischer.'

Sandra is iets terughoudender. 'Ik begrijp heel veel,' zegt ze. 'En ik heb veel bewondering voor zijn werk. Maar ik hou van Sam op zijn soberst. Hij kan met weinig heel veel laten zien. Juist dan raakt het mij.'

Spaanse droom

Beïnvloeden de twee geliefden elkaars artistieke ontwikkeling? Nee, zeggen ze allebei heel stellig. 'Hoewel Sam mij altijd heel duidelijk heeft gemaakt dat hij gelooft in wat ik doe', vertelt Sandra. 'Ook heeft hij mij altijd gestimuleerd om bepaalde stappen te zetten. De ruimte die wij elkaar geven om te doen wat wij vinden dat we moeten doen, heeft ons beider carrières zeker positief gestimuleerd.'

Op persoonlijk vlak ervaart Sam wel de invloed van zijn eega: 'Sandra vormt een compleet contrast met mij. Heel simpel gezegd: Sandra leeft in het nu, ik in het verleden en de toekomst. En hoewel ik een lastig en inmiddels aardig versteend karakter heb, heeft mij dat wel enigszins veranderd. Vroeger wilde ik als schilder alleen maar goed zijn, maar dat interesseert mij allang niet meer. En dat wij toen in Barcelona zijn gaan wonen, komt ook echt door Sandra.'

Sandra had tijdens haar studie aan de Rietveld-academie de kans gekregen om ook een jaar aan de Facultad de Bellas Artes San Jordi in Barcelona te studeren. Zij greep die kans met beide handen aan, aangezien zij dankzij de vakanties met haar ouders aan de Spaanse kust een diepe liefde voor Spanje had ontwikkeld. Het beviel haar zo goed in de Catalaanse hoofdstad, dat zij direct na haar afstuderen terugkeerde, om zich verder te bekwamen in de lithografie.

Sam volgde. In eerste instantie schoorvoetend. Want Spanje was voor hem eigenlijk taboe: 'Daar gingen alleen burgers aan het strand liggen. En ook door Franco zat er een vieze smaak aan. Maar het was natuurlijk allemaal heel anders dan ik mij had voorgesteld. Ik ging van het land houden. Dat fantastische mañanagevoel. Het kunnen genieten. Het durven laten gaan.'

In 1992 kochten Sam en Sandra een huis met ruimte voor twee